

eller ikke for Samfundet og Landbruget for det første at faa en ny Bestyttelse og for det andet at faa den her omhandlede Bestyttelse, og det er navnlig for Landbrugets Skyld, at denne Bestyttelse skulde indføres. Men nu kommer der igen et andet Moment, som jeg ikke kan andet end fremhæve, fra de Herrers Side, som have holdt saa stærkt paa, at vi burde lade Landbruget faa en Bestyttelse. Have de Herrer egentlig tænkt over, hvad de her gøre? Den nuværende Ristold er jo en Indførselstold paa et Produkt, som konkurrerer med vore Byggryn, og nu lette de Herrer den Konkurrence. Gaar man ikke Landbruget for nær derved? Gaar man ikke vore Møllere for nær derved? Jeg hensidder blot dette. Jeg ønsker Ristolden hævet; jeg tror ikke, at Landbruget i mindste Maade trænger til eller endog ønsker Bestyttelse; jeg tror, det er paa ganske andre Maader, at Landbruget skal fremmes, men siden de Herrer bære sig ad, som de gøre, spørger jeg, om De ikke se en lille Modsigelse deri. Jeg er overbevist om, at vore Møllere ikke ere taknemlige for Ristolden, og vore Møllere ere dog lige saa vel Forædlere af Landbrugsprodukterne, som Roesukkerfabrikanterne ere det. Jeg har kun uden at ville forfølge disse Emner videre i Almindelighed villet udtale, at jeg tror ikke, at hele den Sag, de Herrer have rejst, er det Staahøj værd, som er rejst, og at de have gjort overordentlig megen Skade ved at sprænge og splitte Venstre dermed. Det er noget, som jeg, sidste Gang jeg tager Ordet, ikke vil undlade at fremhæve, lige saa vel som jeg gjorde det ved første Behandling. Det bedste ved dette Lovforslag er den Begunstigelse, som det vil yde Konserverfabrikerne ved en Udførselsgodtgørelse. De Herrer vende derved tilbage til deres Udgangspunkt. Man vil jo erindre, hvorledes denne Sag blev haaren frem fra først af paa Grundlag af Bestræbelser for Havebrugets Fremme og Ønsket om, at de glimrende Forventninger, som Maret 1889 havde vakt, kunde fortsættes, at man kunde opøstte et Havebrug her i Danmark, hvis Produkter kunde spille en Rolle ved Udførsel. Nuvel, det er et Ønske, vi alle have, og det deler jeg ogsaa, skønt jeg ikke har lagt saa stor Vægt derpaa som nogen af de Herrer. Men naar Ønsket herom har bidraget meget til at drive hele Sukkerloven frem, saa viser det rigtig nok, at det var usfordent at sætte et saa stort Maskineri i Bevægelse af den Grund. Der behøves ikke større Maskineri end det, jeg har tilladt mig at udtrykke i det lille Vædringsforslag, jeg i al Beskedenhed har søgt at stille for at reducere denne Sag til det bestemte Omfang, den bør have.

Den ærede Ordfører har under anden Behandling lagt et godt Ord ind for en lille Tvillingøster til dette Lovforslag. Jeg ønsker, at den samme lille Tvillingøster maa trives vel, og at der maa komme noget godt ud af hende, men naar det oprindelig var Hensigten, at hele denne Lov skulde tjene til hendes Bedste, saa har man jo nu paa en Maade sat en lille Tærepenge ud for hende i § 2 i det ved 2den Behandling vedtagne Forslag, og dermed maa hun nøjes, og efter min Mening kan hun nøjes dermed. Smid- lertid er Tvillingbroderen kommen i for fint Selskab, har hengivet sig for meget til Ol og er i det hele kommen paa Afveje. Ingen veed, hvor han vil gænge, denne Oihistorie kan godt blive hans Død. Jeg ønsker nu, der som der skulde hændes denne Tvillingbroder noget timeligt, og han ikke skulde blive til Mand, at saa den lille Tvillingøster ikke maa miste den Tærepenge, der er udsat for hende, men at man vil sørge for, at Konserverfabrikerne saa deres Udførselsgodtgørelse, selv om Sukkerloven ikke kommer ud. Det er det, mit Vædringsforslag gaar ud paa. Idet jeg anbefaler Tinget at vedtage dette Forslag, ønsker jeg tillige at anbefale Tvillingøsteren til den ærede Ordførers Bevaa genhed, thi det forekommer mig, at han ikke er en ganske upartist Fader til de to Tvillinger. Hans Kærlighed er meget mere henvendt paa det noget haarlige Subjekt, Broderen, end paa den flinke lille Tvillingøster.

Korsgaard: Det er heller ikke min Agt at genoptage den Diskussion, der sluttede forleden Dag. Selv om vi kunde nære Ønsker derom, selv om adskillige ærede Medlemmer ikke den Gang fik Lust for deres Belymninger, saa vilde det maaske ikke en Gang nytte, at de melde sig nu. Vi vide jo, at det, som den ærede Ordfører og hans Parti stille imod, er at faa Afslutning og at faa Afstemning. Det er nemlig det mærkelige ved den Politik, som hedder Forhandlingspolitikken, at Forhandling sætte de ikke videre Pris paa; det, som de ville have, er Afstemning. De Herrer have deres Stemmer i Orden, mægtige Stemmer, og de hænge godt sammen. Saa ere de for Resten lige glade, hvorledes det i øvrigt gaar med Forhandlingerne. Jeg skal derfor heller ikke i Dag genoptage de Spørgsmaal, som vi slap forleden Dag; jeg erkender, at i alt væsentligt ere de udebatterede paa det nuværende Standpunkt. Jeg tror, at det gennem Forhandlingerne her er tilstrækkelig godtgjort, hvad det er for noget maadeligt noget, de Herrer hyde os her. Jeg tror, det er tilstrækkeligt godtgjort, at her er ikke